

Angaaende Beregningen af det Retstbetjentene i Henshold til Loven af 19de Februar 1861 om faste Lønninger for Retstbetjent- og Magistrats-Embeder, § 4, tilkommende Sædtillæg har i sin Tid Indenrigsministeriet og derefter Finantsministeriet udtalt den Anskuelse, at denne bør stee efter de i den almindelige Lønningslov af 19de Februar 1861 foreskrevne Regler, saaledes at Tillæget kun beregnes af den Deel af Gagen, der udbetales directe af Statskassen, og intet Tillæg finder Sted i de Tilfælde, hvor Fradraget efter Lovens § 2 overstiger den tilbageblivende Deel af Gagen (jvfr. den nævnte almindelige Lønningslovs § 3). Justitsministeriet skjønner imidlertid ikke rettere end at Ordene i den førstnævnte Lov af 19de Februar 1861 § 4 afgjørende tale for, at den hele normerede Gage, uden Hensyn til hvorvidt den udbetales af Statskassen eller oppebæres igjennem Embedet tillagte Emolumenter, for hvilke Afdrag stee efter § 2, skal omskrives til Sæd, idet Ordene „Samtlige disse Gager — blive derhos at udbetale i Overensstemmelse med Loven af 31te Marts 1860 § 5“ ere saa omfattende, at de betegne den hele for Embedet fastsatte Lønning, uden at deri gjøres nogen Indskrænkning, navnlig ved nogen Bestemmelse eller Antydning om at de særegne Regler i den almindelige Lønningslov af 19de Februar 1861 i Henseende til Beregningen skulle finde Anvendelse paa det med Hensyn til Retstbetjentene og Magistratspersonerne, specielt ordnede Forhold, hvorefter Beløbet af visse Emolumenter ikke skal indbetales i Statskassen, men Afdrag derfor stee i den normerede Gage. Som en Omstændighed, der anbefaler Justitsministeriets Fortolkning, fortjener at udhæves, at de i Lovens § 2 omhandlede Indtægter ere fradragne med det fulde Beløb, som samme have udgjort efter Gjennemsnittet af de sidste 10 Aar, hvorfra følger, at Embedsmændene efter Sandsynlighed ikke herved ville kunne erholde nogen yderligere Indtægt, og naar derhos Sædtillæget alene skulde beregnes af den Deel af Gagen, der directe udredes af Statskassen, vilde de Embedsmænd, der fremdeles oppebære visse Indtægter, for hvilke Afdrag finde Sted, blive ugunstigere stillede end andre Embedsmænd i samme Klasse, hvis hele Gage udbetales af Statskassen.

I Henshold til det saaledes Udviklede er Tillæget her beregnet af de fulde ved Loven normerede Gager, hvorved man endnu tilføier, at det omhandlede Spørgsmaal for enkelte af de ovenanførte Embeder, s. Ex. Borgmesterembederne i Slagelse, Fredericia, Holbæk og Kallundborg, er af ikke ringe Vigtighed, medens det for de øvrige er af ingen eller ringe Betydning.

Med Hensyn til den for Birkedommerembedet paa Læsø anførte Gage bemærkes, at der hidtil har været tillagt Embedet 20 Rd. 64 β ., som udgjøre en Andeel af Bjergeløn, der tilsvares af Læsøboerne, og 2 Rd. 53 β . „Andeel af Dens Landgilde“. Hvad imidlertid førstnævnte Afgift angaaer, da synes det mindre passende at lade nogen Andeel af Læsøboernes besværligt erhvervede Bjergeløn tilflyde Statskassen, i hvilken Anledning bemærkes, at der ikke er fundet nogen Betænelighed ved at renoncere paa en lignende Andeel, som tidligere har været tillagt Viborg Domcapitel, men er bortfalden ifølge Allerhøjeste Resolution af 13de November 1858. Ligesom man derfor uden Betænelighed vilde have frasaldet denne Afgift, saafremt Sportlerne vare vedblevne at tilflyde Embedet, saaledes maa Ministeriet ogsaa nu ansee det rimeligt, at Refusionen ophører.

Den anden af de nævnte Refusioner, der ifølge Rescript af 20de Februar 1692 er et Bidrag, der er paalagt Viborg Domcapitel, hvilket Landgilden er tillagt, at udrede til Fogedgaardens Reparation, synes, dels paa Grund af dens Ubetydelighed, dels af Hensyn til, at Domcapitlets Indtægter ere deelte mellem forskellige offentlige Institutioner, ogsaa at burde bortfalde. Ifølge heraf er Gagen her opført med dens fulde ved Loven bestemte Beløb, idet man tilføier, at da der ikke tidligere fandtes den i saa Henseende fornødne Hjemmel, er Gagen for indeværende Finantsaar anviist med Fradrag af de ovennævnte Refusioner.

Embedet som Birkedommer og Skriver ved Raanholt Birk, der ifølge Loven af 19de Februar 1861 § 3 ved Vacance skulde forenes med Embedet som Herredsfoged og Skriver i Binding